

BOG.2. een nieuwe poging het leven te herstructureren

BOG.

Tussen
verwondering en
verwonding

Mia Vaerman

Gezien op 10 juni 2023

Terschelling, Nederland, in het kader
van het Oerol Festival

Onder de dennenbomen van het bos in het Waddeneiland Terschelling speelt het theatergezelschap Bog. de voorstelling 'BOG.2. een nieuwe poging het leven te herstructureren'. Acht dagen lang, twee keer per dag. Het is de tweede aflevering in een reeks, maar het eerste deel dateert wel al uit 2013. Bog koestert immers het plan om elke tien jaar op dezelfde plek de levensimpressies van de vier groepsleden samen te brengen. Verhalen over geboorte, dood, transformatie en verbindingen. Ze willen ermee doorgaan tot de laatste onder hen dood is. Op hun website voorziet Bog. zelfs nog een allerlaatste aflevering in 2103. Tegen dan zijn de resterende leden 105 jaar oud. Heel erg stoer plan.

15 JUNI 2023

Judith de Joode, Benjamin Moen, Sanne Vanderbruggen en Lisa Verbelen staan voor de tijdelijk opgebouwde theaterzitjes op een vloer van dennennaalden. Geen decor, gewoon wat kale stammen en de horizon van bomen. Dit is Oerol: theater op locatie, in open lucht. De vier spelers staan er als zichzelf. Vier nu vijvendertigjarige acteurs. Sinds de eerste aflevering doorzwommen ze tien jaar extra waters van het leven. Hun verhalen geven het publiek een blik op waar ze staan op dit moment van hun bestaan. *Tranches de vie*. Wie precies wat mee- en doormaakte loopt al snel door elkaar. Al zetten ze een haarscherp beeld neer van hoe verschillend elke realiteit werd ingevuld. Vier getuignissen van kleine en grote gevechten, kommer en kwel, veel te veel routine, maar evengoed verwondering en vlagen van waanzinnig geluk. Gelukkig wel.

In 2013, exact tien jaar terug, raakten de vier spelers meteen bekend met 'BOG.1., een poging het leven te structureren'. Vlak na hun afstuderen was dat. Toen vertrokken ze vanuit de nood om hun bestaan helder in beeld te brengen. Zoals

je vanuit een vliegtuig zicht krijgt op de stad eronder, zochten ze naar de structuur in wat geweest was, wat op dat moment aan de orde was, wat nog moest komen. In lange reeksen van werkwoorden vertelden ze een mensenleven van geboorte tot de dood, in 'een soort van ritmische partituur met onszelf als vierstemmig koor'. Zo vatten ze het zelf samen.

Voor 'Bog.2.' schoven ze die nadrukkelijke structuur opzij. Ze zijn gewoon op een bankje gaan zitten om eens goed om zich heen te kijken. Ook hun woorden. Als volle dertigers zijn ze iets meer geland, als collectief en als mensen. De ene kreeg een kind, de ander is jonge vader van twee, de derde heeft een hond, en de vierde kwam uit de kast. De ene werd aangerand, de andere kreeg een miskraan, nog een andere legde haar overleden vader af. Eentje werd stapelverliefd, eentje hypervetileerde, een andere masturbeerde op de bank - geheim hoogtepunt in een overbezette agenda -. Eentje had pijn, eentje genoot met volle teugen. Of nee, dat deden ze alle vier, dat pijn hebben en volop genieten, maar niet tegelijk.

Ze ontvluchtten het *metro-boulot-dodo*, de verre horizon tegemoet.

Zoals het echte (nu ja) leven in het beste geval afwisselend voortkabbelt en stormt, zo wisselen de fragmenten en herhalingen elkaar af in soms traag, dan weer gedreven tempo. Achter de spelers gaat halverwege de voorstelling een doek op dat ze even ervoor zelf de speelvloer op sjouwden. Een heel lang doek is het. Licht van kleur, maar niet helemaal wit: de kleuren evolueren van links naar rechts van licht roze tot zacht paars. Kleuren van dagenraad tot zonondergang, maar dan heel zachtjes. Op de première in maart 2023 in Frascati, dag op dag 10 jaar na de fameuze première van BOG.1., was het doek in de theaterzaal wel echt wit en veranderden de kleuren in de loop van de voorstelling door middel van spots. Die ervaring moet hier in het zonlicht van Terschelling anders ingevuld worden. Je krijgt op een bepaald moment wel mooi aangegeven hoe ze uit de band willen springen. Ze ontvluchtten het *metro-boulot-dodo*, de verre horizon tegemoet. Gewoon door naar het doek toe te lopen creëren ze die mogelijke opening.

Bonte verhalen en gedetailleerde beelden geven de voorstelling een heel eigen cachet. 'BOG.2.' bestaat net als 'Bog.1.' uit niets meer dan woordenreeksen en korte uitwisselingen, indrukwekkend poëtisch en ritmisch ingepakt. Teksttheater van de zuiverste soort. Ook hun bewegingen en interacties zijn impressionant. Ik besef het pas goed als ik later de tekst opnieuw lees. Die is op zich al boeiend genoeg, maar het speelse en machteloos/lieflijk/onhandig/warmmenselijke komt pas in hun spel echt tot uiting. Ze onderbreken elkaar, maken andermans woorden af en haken in op de vorige gedachte of zin. Misschien is dat wel het meest herkenbare aspect van BOG.. Ze spelen perfect op elkaar in. Het moet dagen oefening gekost hebben. (Ik kan me voorstellen dat over tien jaar, in 2033, vier dan jonge acteurs de twee eerste delen van de reeks weer opvoeren, en dan keihard moeten oefenen om de juiste schwung erin te krijgen, precies zoals de jonge dansers in de PARTS opleiding dat vandaag doen met oude choreografieën van Anne Teresa De Keersmaecker).

Je had de geschetste levenslopen-tot-nu-toe eigenlijk helemaal zelf kunnen raden - zeker als je al wat ouder bent - maar toch komt het zoet en bitter binnen. Doorheen de verschillende anekdotes brengen ze gevoelig aan het licht brengen dat aan sommige zaken geen keer meer komt. Een geplukte bloem zet je niet terug in het korenveld. Een knagend gevoel is dat, nog amper aangezet, maar

onderhuids bonkend als een aanhoudende lage bastoon. Voor mij volgt het zacht nijpend besef na de voorstelling dat ik de laatste afleveringen sowieso niet zal kunnen meemaken. Daarvoor heb ik zelf al teveel afleveringen in mijn leven achter de rug.